

Pavučina
z klamstiev
je lepkavá

KEĎ SA NÁJDE

LIA MIDDLETON

IKAR

KEĎ SA NÁJDE

LIA MIDDLETON

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Lia Middleton
WHEN THEY FIND HER

Copyright © Lia Middleton 2022
Translation © 2022 by Martina Šturcelová
Jacket design © by Diana Delevová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu When They Find Her
(Penguin Michael Joseph, an imprint of Penguin Random
House, UK 2021) preložila Martina Šturcelová.
Redigovala Ľubica Janeva.
Korigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 959. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8538-5

Freya spala. Privinula som si ju na hrud' a na pokožke som cítila jej rýchly a plytký dych. Pôrodné asistentky mi povedali, že bábätká dýchajú takto.

„Si pripravená?“

Aiden mi pohladil kríže. Prikývla som. Vzal mi ju z rúk a vložil do sedačky. Jej neprítomnosť ma bodla ako žihadlo. Pomaly sme spolu prešli cez oddelenie a vykročili do bielej krajiny. Zaklonila som hlavu a zahľadela sa na svet, ktorý nad nami ťažko visel. Bol obrovský. Ako motýľ vyletujúci z dusivého bezpečia zámotku.

Bola som pripravená?

Rýchlo som zažmurkala, zovrela Freyu ešte pevnejšie a sklopila zrak na svoje topánky.

Jedna noha pred druhú.

Krok za krokom.

Cesta domov bola dlhá. Sedela som na zadnom sedadle čo najbližšie pri dcérke. Sledovala som ju, kým za nami mizlo mesto a približoval sa vidiek. Zelený koberec nás viedol horizontom domov. Okolo nás svišťali polia čiastočne zaliate slnkom. Nad cestou viseli stromy a bozkávali letnú zeleň plnú života. Na tráve sa pásli zvieratá. Čoskoro budeme na farme a konečne začneme spoločný život. My traja proti celému svetu. Moja malá rodina.

Pohla sa. Otvorila oči, slabo zaregistrovala dianie naokolo a znovu zaspala.

Tak veľmi Ťa ľúbim. Prisahám, že na teba dám pozor. Sľubujem, že ti nikdy neublížim.

Bláznivý sľub.

Občas ľuďom ubližujeme neúmyselne.

1. ČASŤ

1

O štyri roky neskôr... November

Každú chvíľu by tu mali byť.

Dedkove hodiny v chodbe zvyčajne nahlas tikajú, no teraz akoby spomalili. Každá sekunda je ako hodina, každým pohybom kyvadla rastie úzkosť. Kľáčim na mäkkom modrom vankúši pod oknom a naťahujem krk na dlhú príjazdovú cestu. Vyzerá ako sivá stužka pod zatiahnutou oblohou.

Predtým som hodinu a pol chodila hore-dolu po chodbe. Teraz iba čakám ako hliadka. Nesmie ma vidieť vykukovať z okna. Musím byť pokojná, keď príde.

Vrhnem letmý pohľad na hodiny. Povedal, že do desiatej...

Škoda, že býva tak ďaleko. Aiden mi prisahal, že sa neodsťahujú ďalej než do Londýna, no mám pocit, že je to na konci sveta.

Vlhké ruky si utriem do riflí a potrasiem hlavou, aby som zo seba dostala aspoň trochu nervozity. Netušila som, kedy nastane tento deň, a či vôbec. Lenže prišiel a musí byť dokonalý.

Na prste stále nosím zásnubný prsteň aj obrúčku. Sú tesne pri sebe, pod nimi biely pás pokožky. Aiden ma požiadal, aby som ich dala dole, no uviazli pod hánkou na napuchnutom prste. Aj to je jeden z vedľajších účinkov materstva.

Na príjazdovej ceste zapraská štrk. Zdvihnem sa. Aiden parkuje pred domom na mieste, kde jeho auto stávalo ke-

dysi. Rozbehnem sa k dverám a otvorím ich dokorán. Staré železné pánty zavrzgajú a do tváre mi udrie závan ľadového vzduchu.

Dvere na strane šoféra sa odchýlia. Na studenej podlahe sa mi skrčia prsty na nohách. Aiden zahundre, chytí sa rámu dverí a vytiahne sa von. Pod váhou tela sa mu takmer podlomia kolená. Nepočuť nič, no určite mu v nich puklo. Je to pozostatok z mladosti, keď hrával ragby. Smiešne auto na takého vysokého chlapa. Prejde k zadným dverám. Postavím sa na špičky, aby som ju aspoň zahliadla. Dvere tresnú a...

Uteká ku mne so širokým úsmevom na tvári a s obrovským kusom papiera v dlaniach.

„Freya!“ zapištím od rozrušenia.

Moje dievčatko.

Freya Grace Williamsová. Štyri roky. Narodená šestnásteho augusta, tri kilá a dvesto gramov. Päťdesiat centimetrov, desať prstov na rukách, desať na nohách, zelené oči po otcovi, havranie vlasy po mne.

Pri dome spomalí a pri dverách ostro zabrzdí, až jej spod chodidiel odskakuje štrk na všetky strany. S úsmevom ku mne nakloní hlavu. Bučľaté líca na okrúhlej tvári, ktoré mala ako bábätko, pomaly miznú. Dlhé zvlnené vlasy má čiastočne vzadu, takže jej nepadajú do očí a na slnku sa lesknú ako zlato.

Čupnem si a objímam ju.

„Mami!“ Otočí hlavu, aby ma pobozkala na líce. Jej dych ma poštekľí na uchu.

Aiden sa postaví za ňu a chytí ju za plecía. Freya sa odo mňa odtiahne a pozrie na otca. Aiden sa na ňu usmeje. Okolo očí sa mu pritom spravia malé vrásky. Pred rokmi som si na ňom všimla najprv oči. Sebavedome podišiel ku mne a k mojim priateľom. Londýn vtedy sužovala vlna ho-

rúčav a v bare na streche bolo plno. Odpútala som zrak od svojho pohára. Jeho *prepáčte* prerušilo tok mojich myšlienok a videla som iba jeho. Temža sa za ním ligotala v popoludňajšom slnku a ja som ostala ako prikovaná.

„Ukáž mamičke, čo si jej spravila,“ prehovorí chrapľavo. Vždy má taký hlas, keď zle spí.

Usmejem sa a Freya natrčí papier.

„To si nakreslila ty?“

Prikývne, líca jej očervenejú a skloní hlavu.

Vezmem si papier. Je tam horizontálna mierne zvlnená a vytieňovaná zelená čiara. Cez zelenú plochu sa tiahne modrá vlna. Na hnedých kmeňoch sú špirály ďalšieho odtieňa zelenej a na nich červené guľky. Nad tým všetkým sa rozprestiera modrá obloha. Uprostred stoja dve postavy. Jedna malá so zelenými bodkami namiesto očí, druhá vysoká s hnedými bodkami. Držia sa za ruky. Na oboch tvárach hrajú ružové úsmevy v tvare U.

Naša farma.

My.

Pozriem sa na Freyu. Mračí sa. „Je to nádherné, zlatko.“ Hlas sa mi zlomí, preto si odkašlem. „Dokonalé.“

Tvár sa jej rozžiari.

„Ďakujem, Freya.“ Predkloním sa a pobožkám ju na čelo. Voní čistotou a čerstvosťou. Spomeniem si, ako som ležala na gauči a mala ju na hrudi. Jemná pokožka pod mojimi prstami. Vôňa práve narodeného bábätka.

Narovnám sa. Aiden mi podá jej ružový ruksak a letmo sa nám pritom dotknú ruky. Šklbne mi prstami, akoby ma niečo pichlo. Stretnú sa nám oči. Usmejem sa a napätie medzi nami opadne. Aiden si prekríži ruky na hrudi a cívne od dverí.

Sústredím sa znovu na Freyu, ktorá čaká pri mne, no cítim, ako ma Aiden sleduje prižmúrenými očami. Otočím

k nemu hlavu a zahľadíme sa na seba. Chcel by ku mne preniknúť, aby mi lepšie porozumel. Najradšej by nahliadol do môjho vnútra a videl, čo mám v srdci, čo mi koluje v žilách.

„Dobre, Freya,“ prelomím ticho. „Rozlúč sa s ockom a môžeš ísť dnu, ak chceš. V obývačke na teba čaká prekvapenie.“

„Knihy?“ zažiari Freya.

„Možno,“ odvetím huncútsky a pokrčím plecami.

Freya sa na mňa zašklábi a vrhne sa na otca. Pobožká ju na hlavu, šepne jej čosi do ucha. Freya prikývne, zakričí *ahoj* a vystrelí okolo mňa do domu. Sadne si na druhý schod, vyzuje si topánky, hodí ich na zem a uteká do kuchyne.

Aiden má stále založené ruky. Sú ako bariéra medzi nami. Dumám, čo povie. Čakám *ahoj*, *uvidíme sa zajtra*, hocičo, čo by ukončilo túto čudnú situáciu. On však iba stojí a hľadá na mňa.

„Ďakujem, že môžem byť s ňou.“

Usmeje sa.

Tvárim sa čo najpríjemnejšie a najpasívnejšie, no za chrptom zatnem päste. „Veľmi si to vážim,“ dodám.

„Hlavne na ňu daj pozor.“

„Samozrejme.“ Slová volím opatrne, lenže znejú stroho. Lahostajne.

„Chápeš, ako to myslím, Naomi. Nespala u teba z istých dôvodov. Spomínaš si?“

„Viem,“ odsekнем podráždene. „Bolo to už dávno.“

Aiden nereaguje. Cítim, ako uvažuje. Chce niečo povedať. Visí to medzi nami.

„Čo je?“

„Sľúb mi, že nebudeš brať tie tabletky.“

„Už som prestala, ale áno... sľubujem.“

Skúmavo sa mi zahľadí do tváre, potom letmo zaškúli do chodby, kde sa Freya práve pošmykla cestou do kuchyne.

„Vieš čo? Asi by som ju mal zobrať domov. Nevieam, či som pripravený...“

„Nikam ju nevezmeš,“ odsekne. Od zlosti sa mi stiahne žalúdok. „Súhlasil si, aby dnes u mňa prespala. Sľúbil si mi to. Spomínaš si?“ Zopakujem jeho povýšeneckú frázu.

Prikývne. „Dávaj na ňu pozor, dobre?“

„Dám, Aiden. Som jej matka.“

Prebodne ma pohľadom, pokrúti hlavou a otvorí ústa. Zhlboka sa nadýchne, akoby šiel niečo povedať, no nakoniec z nejakého dôvodu ostane ticho. Iba znovu zavrtí hlavou, tentoraz rozhodnejšie, a poberie sa preč. Ani sa neotočí.

Auto sa pohne po príjazdovej ceste a znovu ma bodne v žalúdku. Stále je ťažké pozeráť sa naňho, ako odchádza. Vtom ma za sveter potiahne malá ruka. Stojí pri mne Freya a zvierá knihu.

„Mami, mohli by sme si čítať v obývačke?“

„Samozrejme, zlato.“ Odcupká do zadnej časti domu, ja zatiaľ zavriem dvere.

Freya rozžiarene hľadí, ako sa vaňa naplňa horúcou vodou. Naliala do nej takmer polovicu fľaše peny a zakaždým natešene zapiští, keď sa vytvorí nová bublina.

Vodu necháme tiecť a prejdeme do jej izby. Občas tam chodievam, aj keď nie je u mňa, a potulujem sa po prázdnom dome. Dlho pre mňa bola pamiatkou na časy, keď sme ešte boli rodina. Nebola som schopná nič vnútri zmeniť. Uprostred stála prázdna detská postieľka, nad ňou bezúčelne visela zo stropu zvonkohra. Kreslo, na ktorom som sa s ňou dlhé hodiny túlila, zapadlo prachom. Odrazu som si však uvedomila, že lipnutie na minulosti mi rodinu nevráti.

Toto leto som na jej štvrté narodeniny namaľovala steny na svetlofialovo. Pri každom pohybe štetca som si predstavovala, ako sa v izbe Freya hrá, číta si. Zaspáva. Keď za mnou prišla na narodeniny, vbehla dnu, vykrikla a dookola sa vrтела. Postieľku, v ktorej spávala od šiestich mesiacov, som dala charite a kúpila som jej novú s bielymi stĺpmi a baldachýnom s obláčikmi. Volá ju posteľ pre veľké dievčatá. V rohu hrdo stojí polička na knihy. Je ich tam kopa. Nové, staré aj moje bývalé z čias, keď som bola malá. Na stenách sú zarámované citáty a úryvky z jej obľúbenej knihy o dievčatku, ktoré sledovalo bieleho králika a cez dieru sa prepadlo do krajiny zázrakov. Dokonca sa ma raz opýtala, či by si nemohla zmeniť meno na Alicu.

Zdokonaľovala som jej izbu v nádeji, že jedného dňa sa konečne vráti domov. Všade sú hračky, s ktorými sa takmer nemá kedy hrať. V posteli nikdy nespala. Až doteraz.

Stojí pred knižnicou, kde uprostred hrdo tróni *Alica v krajine zázrakov* z môjho detstva. Obal je ošúchaný, rohy sú ohnuté po častom čítaní. Zbožňuje ju rovnako ako ja. Vždy ju opatrne vracia na poličku a v úžase hľadá na všetky knihy. Aj teraz. Akoby na chvíľu zabudla na vzrušenie z kúpeľne.

Rýchlo vytiahnem zo zadného vrečka riflí mobil.

Cvak. Cvak, cvak.

Neobratne sa vyzlečie, potom spolu prejdeme okolo schodov a bývalej izby mojich rodičov až ku kúpeľni. Vložím ju do vane, pretože je pre ňu ešte privysoká. V rovnakej chvíli mi zavibruje mobil.

Správa od Ruperta.

Dúfam, že je všetko v poriadku.

Myslím na Teba xxx

Previnilo sa mi stiahne žalúdok. Chcel tu byť, no odmietla som. Povedala som mu, že s Freyou potrebujem byť sama. Iba my dve.

Ďakujem. Všetko je fajn, práve sa kúpe a o chvíľu pôjde spať.

Sľubujem, že sa s ňou čoskoro zoznámíš x

Položím telefón na okraj umývadla, no znovu zavibruje a spadne na zem. Načiahnem sa za ním. Nerozbil sa. Rupertova správa svieti na pozadí fotky z minulosti. Je na nej Freya ako bábätko v zelených dupačkách. Vtedy sa prvý raz usmiala.

Teším sa. Povedala si jej, že bude mať súrodenca?

xxx

Freya na mňa stále hľadí spoza okraja vane. Skĺzne mi pohľadom na brucho, potom sa znovu zameria na bublinky. Vidieť to už?

Chytím sa za brucho. Stále je ploché, iba mierne vyduté na mieste, kde vyčnievajú bedrové kosti. Je to len niekoľko týždňov. Moja fantázia si so mnou občas robí, čo chce.

Mobil odložím na sklopené záchodové veko, ignorujem ďalšiu správu a sledujem Freyu. Voda jej siaha po hrudník, na každej dlani má kopu bubliniek.

„Páči sa ti v maminom dome?“ Zahryznem si do jazyka. Nemala by som jej klásť také otázky.

Ďalej sa hrá s bublinami, no po chvíli takmer nebadateľne prikývne.

Rýchlo vydýchnem. Už by som sa jej nemala viac vypytovať. Nesmiem na ňu tlačiť.

Ibaže si neviem pomôcť.

„Chcela by si k mame chodiť častejšie?“ Usmejem sa, zjemným tón. Túžim, aby sa cítila milovaná, aby mala pocit, že bude v poriadku, nech povie čokoľvek. Nenahnevám sa. Vina je najhoršia emócia, najmä pre dieťa. „Môžeme sa opýtať ocka, keď po teba zajtra príde, čo ty na to?“

Prestane sa hrať a znovu mierne prikývne.

„Dobre. Spýtame sa ho.“ Aiden sa naštvie. Povie, že ním manipulujem a zneužívam Freyu ako zbraň. Nie je to však pravda. Nikdy by som to nespravila. Potrebuje ma rovnako ako jeho. Dokonca viac. Každé dieťa potrebuje matku.

Vezmem do ruky hromadu bublín, nadýchnem sa a vyfúknem vzduch čo najsilnejšie. Bublíny sa rozletia k Freyi. Zasmeje sa. Narazia jej do vlasov aj do tváre. Smeje sa celým telom. Je to ten druh smiechu, pri ktorom sa človek nevládze nadýchnuť a ktorý takmer bolí. Zasmejem sa spolu s ňou.

Po chvíľke špliechania jej opatrne umyjem vlasy, aby sa jej šampón nedostal do očí. Kým sme tu kedysi bývali ako rodina, nenávidela umývanie vlasov. Bála sa štipania v očiach. Kričala, skôr než sa jej voda dotkla hlavy.

Keby som tak mohla zmierniť jej strach.

Postavím ju na koberček, zabalím do mäkkej bielej osušky a pritiahnem k sebe. Voda z jej mokrých vlasov mi kvapká na plece.

„Poď, vysuším ťa.“

Ideme ruka v ruke a zachichoceme sa, keď sa potknem o prah jej izby. „Smiešna mama,“ zasmeje sa.

Pomôžem jej obliecť obľúbené pyžamo s jednorožcami, ktoré som už predtým nachystala na posteľ. Strčím sušič na vlasy do zásuvky a zapnem ho, no Freya odrazu vyskočí a pritisne si dlane na uši.

„Nemáš rada sušiče, zlato?“

Toto je nové.

„Nie! Prosím, vypni to!“ zvrieskne. Ihneď prístroj vypnem. V miestnosti počuť jedine jej dych dvíhajúci hrudník.

Kľaknem si, aby sme mali oči na rovnakej úrovni.

„Je to iba sušič. Neublíži ti.“ Pohľadím ju po tvári, zastrčím jej vlasy za uši. Pera sa jej zachveje.

„Nepáči sa mi. Znie ako strašidlo.“

„Jasné. Usušíme vlasy uterákom, dobre?“

„Tak to robí aj Helen.“

Pri tom mene mi mykne rukou a prsty sa mi zaseknú do uzlíka Freyíných vlasov.

„Au.“

„Prepáč. Mrzí ma to. Bola to nehoda.“ Zahryznem si zvnútra do líca a rytmicky šúcham vlasy uterákom.

Je iba dieťa. Nechápe to. Nechcela mi ublížiť. „Neprečítaš mi niečo, kým ti budem sušiť vlasy?“

„Áno,“ šepne.

Vytiahnem učebnicu z jej školskej tašky, ktorá leží vedľa skrine. Je to jednoduchá obrázková kniha s jednou vetou na každej strane a s veľkými farebnými ilustráciami. Sušenie vlasov zaberie takmer pätnásť minút, ale Freyi to neprekáža. S vypnutou hruďou hrdo číta slová.

So suchými vlasmi si napokon ľahne do postele a prikryjem ju až po bradu.

„Leží sa ti dobre?“ spýtam sa.

Radostne prikývne.

„Tu máš myšiaka,“ dodám. Freya sa načiahne za obľúbenou hračkou. Bez nej nezaspí.

„Mám ti ešte čítať?“

„Áno, prosím.“

„Čo by si chcela? Môžeš si vybrať hocičo.“

Zaškerí sa. „Alicu!“

„Zase?“ Predstieram šok. „Budeme pokračovať tam, kde sme minule prestali? Až do konca?“

Freya prikývne a oči jej zažiaria nadšením.

Lahnem si k nej, hlavou sa opriem dozadu a začnem čítať. Do konca, ako som sľúbila.

„... nakoniec si predstavovala, ako jej malá sestrička raz bude dospelou ženou a aj v zrelom veku si ponechá jednoduché a milujúce srdce z detstva. Rozžiari oči svojich detí a nadchne ich mnohými nezvyčajnými rozprávkami, možno aj príbehom o krajine zázrakov z dávnych čias. Predstavovala si, ako sa bude cítiť s malými starosťami a nájde potešenie v drobných radoostiach, spomenie si pritom na vlastné detstvo a šťastné letné dni.“

Zaškúlím na Freyu. Oči má zavreté, dlhé tmavé mihalnice opreté o líca.

Opatrne vstanem z postele, aby som ju nezobudila, a pobožkám ju na líce.

„Dobrá noc. Lúbim ťa, Freya.“

Po špičkách sa vykradnem z izby. Vtom sa z tmy ozve jej hlas.

„Aj ja ťa lúbim, mami.“

„Dobrá.“

Zavriem dvere a oči mi zalejú slzy. Opriem sa o zárubňu. Po rokoch čakania vydýchnem. Je konečne tu. A to je iba začiatok. Odteraz bude všetko normálne. Freya spí vo svojej posteli, je so mnou doma, kam patrí.

Oblečiem si pyžamo a schúlím sa na gauči s písomkami, ktoré treba opraviť. Občas vykuknem z francúzskych okien na oblohu posiatu hviezdami nad stromami, ktoré stoja v tme na konci záhrady. Čas plynie a v kozube praská oheň.

Keď zhasne posledný uhlík a rošt zazíva prázdnotou, vyjdem po schodoch do kúpeľne a vyčistím si zuby. Pohybujem sa čo najtichšie, hoci ma Freya na druhom konci domu nemôže počuť. Umyjem si tvár, otvorím skrinku pod umývadlom a inštinktívne sa načiahnem za bielou škatuľkou.

Prsty mi na chvíľu stuhnú, nakoniec však otvorím baličiek a vtisnem si do dlane tyrkysovú pilulku.

Aj ja ťa ľúbim, mami.

Jej slová sa mi dookola prehrávajú v hlave. Zahľadím sa na seba v zrkadle, položím si tabletku na jazyk a prehltnem.

Moje dievčatko je v bezpečí. Je doma.

Zobudí ma plač. Zažmurkám v tme, aby som sa vrátila do prítomnosti. Po prebratí mi vždy chvíľu trvá, kým zlepím kúsky svojho života a dám sa dokopy. Občas je to neznesiteľné.

Čo je to za zvuk?

Zakryjem si oči dlaňami a snažím sa identifikovať tón ozývajúci sa z tmy.

Plač.

Freya.

Je to priveľmi vysoký a prenikavý nárek. Krik malého bábätka. Je mi však povedomý. Akoby bol z minulosti.

Posadím sa a hlava sa mi náhlým pohybom trochu roztočí. Zavriem oči. Zvuk silnie.

Je to nárek dieťaťa. Jej plač.

Freya.

Zavrtím hlavou zo strany na stranu, aby som zvuk dostala z hlavy. Trasiem ňou čoraz rýchlejšie, no v čiernom nekonečne za mojimi očami vybuchne zmes svetla a farieb.

Dosť.

Ticho. Plač prestal.

Možno za to môže tabletku. Rána sú vždy najťažšie. Krátko po prebudení visia nado mnou účinky ako hmla. Nemala som si ju dať. Nie teraz, keď je tu Freya.

Vezmem telefón a ťuknem na obrazovku. Do ticha zasvieti čas. Je päť minút po pol ôsmej.

Freya možno už vstala. Mala by som ju skontrolovať. Bála by sa sem vojsť a hľadať ma v tme.

Zložím nohy z postele, ale pri vstávaní sa zatackám. Opriem sa o bielizník, narovnáam sa a znovu potrasím hlavou, akoby to malo pomôcť.

Do tmy na hornej časti schodiska presvitá cez obrovské okno tenký lúč svetla. Prižmúrim na Freyinu izbu.

Dvere sú otvorené dokorán.

Včera večer som ich určite zavrela. Možno sa otvorili sami. Alebo šla Freya na záchod a nezatvorila. Veď už nie je malá.

Krúti sa mi hlava, dom sa hojdá, akoby som pozerala cez kaleidoskop.

Dýchaj!

Prejdem z koberca na podlahu. Kameň je pod mojimi nohami ako ľad. Pripadá mi to, akoby sa chodba predou mnou predlžovala. Kráčam, no neposúvam sa k jej izbe. Dvere sa roztočia a odrazu visia zo stropu. Všade vládne chaos.

Zastanem a tupo sa zahľadím na svoje nohy. Zažmurkám. Pohľad mi pristane na svetle, ktoré padá na schody v tvare úsmevu. Mačka Šklabka. Žiaria jej zuby.

Všetkým nám tu šibe.

Svet už nie je hore nohami a ja stojím rovno pred otvorenými dverami. Moje oči sa prispôsobia tme. Žmúrim na posteľ.

Je prázdna.

Vbehnem dnu a rozsvietim.

Nie je tu.

Izba je prázdna.

„Freya?“

Odkašlem si.

„Freya, kde si?“

Po krku sa mi zakrádajú neviditeľné prsty strachu. Poškriabem sa, aby zmizli.

Možno sa skryla.